

①

MESTER NICOLAS' FRAGMENTER :

[Et avsnitt er strøket.]

Manuskriptet var angivelig forfattet av en vidt bereist mann som påsto han hadde sett Paktens ark og de to lovtavlene med sine egne øyne. Han skrev innledningsvis at han hadde sverget på å ikke røpe hvor Arken befant seg, men jeg gjettet uvilkårlig på en øde hule i Jerusalems nærhet, skjønt jeg hadde hørt lærde nevne både Sinai og et land sør for Egypt som mer sannsynlige skjulesteder.

Vokterne av Arken lot den reisende bare få studere tavlene i kort tid, og han ble nektet å ta notater. Derfor konsentrerte han seg til det ytterste for å kunne memorere flest mulig av tegnene – de ulike elementene og forholdet mellom dem – i de få sekundene han hadde til rådighet. Da han ble alene, rablet han ned sine inntrykk, de sirkler og linjer og snitt han husket av en skrift han ikke forsto. Og han husket forbausende mye. Tegnene hadde prentet seg inn i hukommelsen på grunn av sin skjønnhet og harmoni og annerledeshet, og fordi alle kurvene og strekene syntes å peke mot det samme magiske punktet – et sted hinsides skriften.

Ut fra disse bestanddelene, gjengitt på en egen side i ma-

②

Han løftet deigen opp på bakebordet og begynte å dele den, veide hvert emne og knep av hvis det var for mye. Nå måtte vi slå opp brødet, sa han. Jeg skjønnte ikke ordene hans, «slå opp», «rundvirke», «lange ut et brød». Det var gresk. Det sto i stil med alt det andre jeg ikke visste om ham. Jeg strevde med ett og ett brød. Han arbeidet med to brød på likt, drevent, brukte begge hender. Han skrøt av meg likevel, sa jeg måtte være datter av en baker. Jeg fortalte at faren min var tannlege, en karies-terminator. Han lo, spurte videre. Jeg oppdaget at jeg hadde mye å fortelle. Og at jeg likte å bake. Jeg tilhører ikke dem som forakter intellektuelt arbeid eller sysler av et mer luftig slag, men jeg fant det plutselig befriende å stå med hendene i mel og deig, langt unna for eksempel et abstrakt reklameunivers hvor det eneste som telte, var kunsten å manipulere. Selv om man brukte ordet kommunisere. Mye ved Arthurs lille bakeri minte meg om onkel Isaks trykkeri, en blanding av gammelt og nytt. Det hvilte en tung selvfølgelighet over omgivelsene. Kanskje var det nettopp dette jeg trengte nå. En eltende, knaende, duf-tende verden. Uten juks. Du kunne ikke lure noen til å tro at et vondt brød smakte godt.

③

FORLAGETS ETTERORD

Som nevnt i forordet ligger en av denne historiens pirrende – hvis vi ikke skulle si sensasjonelle – muligheter i at den, uansett hva man mener om innholdet for øvrig, kan bidra til å løse forfattergåten rundt bestselgeren *The Lost Story*.

I den forbindelse kunne det være på sin plass å sette spørsmålstejn ved en av hovedpersonens sentrale påstander. Vi har kontaktet det engelske forlaget som utgir *The Lost Story*, men de vil ikke oppgi hvilket skriftsnitt som opprinnelig ble brukt i boken – de viser til et punkt i kontrakten med forfatteren. Derfor ba vi vår egen designsjef, sammen med en gruppe eksperter, om å granske typene i førsteutgaven av *The Lost Story* grundig. Deres uttalelse bekrefter at skriften ser annerledes ut enn de hyppigst brukte boktrykksskriftene i dag, men de kan ikke av den grunn verifisere at Cecilia – romanens eget navn på fonten – besitter de kvaliteter forfatteren påstår den har. (Om versjonen som